

6. A szemináriumban úgy tanultuk, hogy *enyém helyett mindig úgy mondjuk: a mienk. Ám, ez a kifejezés mindinkább kimegy a szokásból s oly elszomorító hallani a fiatal nővéreket, hogy ilyen egyszámú birtokos-alakban beszélnek. Hogyan lehetne visszatérnünk erre a hagyományos szokásunkra?*

Igen, e tekintetben a Társulat hagyományaihoz kell alkalmazkodni, amiként azt a szemináriumban tanulták. Fontos, hogy a szolgáló-nővér azonnal figyelmeztessen mindenkit, aki erről megfeledez. Az bizonyos, hogy csekélyke dolog ez. S miután nem bűn, ha valaki a Szentszabály valamely pontja ellen vétett, annál kevésbé lehet bűn a Társulat kis szokásainak be nem tartása. De jó és szent dolog, ha mindent pontosan betartanak. Ilymódon sokkal inkább megőrzik a Társulat szellemét és az egyes tagok tökéletesedéséhez is hozzájárulnak.

Cazot Emil C. M. igazgató.

Eucharisztikus óra.

Már régebben készítettek „Eucharisztikus óra” nevű grafikont, amely rajzban mutatja, hogy mikor s a világ mely pontján mondanak éppen szentmisét. Kiderül belőle, hogy mindig van a földnek olyan része, ahol éppen reggel és kora délelőtt lévén, bemutatják az Újszövetség vérontás nélküli áldozatát. Malakiás próféta jövendölése tehát már tényleg, szó szerint beteljesedett; és pedig nemcsak térben, hanem időben is. Krisztus, az örök Főpap engesztelő és dicsőítő áldozata állandóan fölszáll a menyeyi Atya trónjához.

Most egy bécsi hölgynek igen szellemes ötlete támadt. Elkészítette az „Eucharisztikus órát” mint szerkezetet is és ajánlékul ajánlotta föl a Szentséges Atyának. Ez egy óraművel egybekötött földgömb, amelynek egyes helyeit a szerkezet kivilágítja abban az órában, amikor ott mondják a szentmisét.

Hitbuzgalmi lap. Megjelenik havonta, júl. - aug. kivételével. A kiadásért felel: Proiszl Angela tart. fön. Felelős szerkesztő: Áronffy Ferenc tart. ig. Nyomatott az „Irgalmasnővérek Házinyomdájában” Budapest. Felelős vezető: Laiszky Jenő.

A nyelv

Főtisztelendő Souvay generális-atvától.

Még tart a húsvéli szentgyónás ideje. Bár a szeretet-leányát nem kell arra emlékeztetni, hogy *bűneit minden esztendőben meggyónja*, mindamellert tanácsos lesz kissé végigpillantanunk az év folyamán végzett gyónásainkra és üdvös tanulságot merítenünk belőlük.

Miről is vádoljuk magunkat, szinte rendszeresen, gyónásainkban? Majdnem minden alkalommal egyhangúlag soroljuk fel a *nyelvnek* túlszabad vagy túlélés, könnyelmű, tapintatlan, megszóló vagy rágalmazó, fölényes és gúnyos beszédeit vagy pedig hiúságait és kritizálásait. Mennyire szükséges, hogy gyakran elolvassuk Szent Jakab levelének e témáról adott tanítását!

Bizony, pirulva kell megemlékeznünk arról, hogy e komoly intelmeket újonnan megtértekhez intézte. Még nagyobb megaláztatásunkra szolgál azonban, hogy az evangéliumi tanítások követésének XIX. évszázadában is még mindig itt tartanak a keresztények, még a jó keresztények is. S mily megszégyenítő reánk nézve, hogy a Társulatban eltöltött annyi és annyi év után, még *hosszá* annyi és annyi heti vagy kétheti gyónás után is még csak ott tartunk, hogy üdvös megszívlelésre ajánlják nekünk ennek az apostoli levélnek reánk nézve kevésbé hízelgő sorait:

Ha valaki szavában nem hibáz, — írja — az tökéletes férfiú; az féken tudja tartani egész testét is. Ha ugyanis a lovaknak

zabolát teszünk a szájukba, hogy nekünk engedelmeskedjenek, egész testüket kormányozzuk. Lám a hajók is — bár nagyok és erős szelektől hajtatnak, — kis kormány által oda irányíttatnak, ahová a kormányos akarata hajtja. Így a nyelv is kicsiny tag ugyan, de nagy dolgokat visz végbe. Íme, csekély tűz mily nagy erőt gyújt fel! A nyelv is tűz; a gonoszságnak egész világa. A nyelv tagjaink közt az, amely beszennyezi egész testünket s a pokoltól lánggra lobbantva, egész életünk forgását lánggra gyullasztja.

Mert az összes vadállatok és madarak, kígyók és egyébfélék természete megszelídíthető és meg is szelídített az emberi természet által. A nyelvet azonban senki sem szelídítheti meg az emberek közül; nyugtalan rossz az, telve halálos méreggel. Azzal áldjuk az Istent és Atyát és azzal átkozzuk az embereket, akik Isten hasonlatosságára teremtettek. Ugyanabból a szájából ered áldás és átok. Nem kellene ennek így lennie, testvéreim. Vajjon a forrás ugyanazon nyílásból bocsát-e édes és keserű vizet? Vajjon teremhet-e, testvéreim, a fügefa szőlőt, vagy a szőlő fűgét? Így a sósforrás sem adhat édes vizet. (Jak. 3, 2-12.)

„Könnyebb dolog, — mondja Krisztus követésének szerzője is, — egészen hallgatni, mint szavában nem hibázni.“ A Szerete leányait nem kötelezték örökös hallgatásra; annál több okuk van tehát, hogy a Zsoltáros szerint „örséget tegyenek szájukra és sövényt kerítsenek ajkaik elé.“ És ha csak némi igazság van is abban, amit az erősebb, a férfinem állít, hogy ugyanis a túlsok beszéd a gyengébb nemnek kiváló sajátsága, eggyel több ok ez arra, hogy Szent Vince leányai — akiknek annyiszor van alkalmuk vigasztaló szavakat intézni szegényeikhez, — Krisztus követésének e szavaira gondoljanak: „Csak az beszél biztosan, aki szívesen hallgat.“

Ezt a fontos témát nem meríthetjük itt ki teljesen. Vastag kötet sem volna erre elég. Ezt a kötetet különben is megírták már, több mint hetven éve. Ha valamikor kezükbe kerülne ez a könyv, amelynek címe: *A nyelv vétkei*, olvassák el, elmékedjék át és gyakorolják, amit ajánl. Itt csupán nagy vonásokban vázolhatjuk, hogy mire terjedjen ki lelkiismeret-vizsgálatunk, ha szívünkön hordozzuk elkerülését a nyelv vétkeinek, amelyek annyira ellenkeznek azzal a tökéletességgel, amelyre törekednünk kell.

A Szeretet-leánya csak szükségest és hasznosat beszéljen.

Természetesen nem zárja ki ez a tisztességes rekreációt. Nyelvének megfékezésére — jobban mint bárki más — állítsa fel törvényt az Üdvözítő következő intelmét: *Mondom pedig nektek, hogy minden hiábavaló szóról, melyet szólnak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján.* (Mt. 12, 36.)

A hiábavaló beszédhez azonban rendszerint egyéb hibák is járulnak. Ha Pascal szerint az én mindenkor gyűlöletes és igen sokszor unalmas a hallgatóságra nézve, annak tárgya: a kevelység vagy legalább is a hiúság, az önszeretet, az érzékenykedés, vezetőfonál benne. Ha pedig embertársainkról beszélünk, rendszerint nem azért tesszük-e, hogy gáncsoljuk és többé-kevésbé merész ítéletünket alkossuk meg cselekedeteik, szavaik, sőt akár szándékaik felől is; hogy irányunkban tanúsított viselkedésük miatt panaszkodjunk, hogy hibáikat, fogyatkozásaikat feltárjuk. Mindez már akkor is súlyos elbírálás alá esik, ha egyik nővértársunk készségesen hallgató fülébe suttogjuk el; mekkora azonban a botrány, ha világiaknak is szétkürtöljük!

És mit mondjunk az embertársainkkal szemben való érintkezésről? Ezek pedig elüljáróink, akikkel szemben nem egyszer szinte hazugsággal határos mesterkedést üzünk, csakhogy elérjük célunkat vagy pedig — úgy látszik, az is megtörténik, — hogy szembeszállunk velük. Ezek nővértársaink, akikkel pedig oly tisztelettel kellene bánnunk, mint a szent Eucharisztia tabernákulumával, a Szentlélek templomaival és a királyok Királyának aráival; akikkel azzal az udvariassággal kellene érintkeznünk, ami jólnevelt egyéneknél második természet, társulati tagoknál azonban inkább félerény; mert az igazat megvallva, a szeretet virága. Embertársaink végül a szegények; uraink és parancsolóink: az elaggottak, betegek, gyermekek, stb., akikkel szemben szoros kötelességük a tisztelet, a türelem, nyájasság, szelidség és elviselés erényeinek gyakorlása. Akár akarjuk, akár nem, szavaink mindenkor elárulják szívünk érzelmeit, mert hiszen az Üdvözítő szerint *a szív bőségéből szól a száj.* (Mt. 12, 34.)

S a tanulság? Az, hogy a Szeretet-leányának szavaiból azonnal rá lehet ismerni lelkületére. Szégyen reá nézve, ha nem csupa szeretet! Szünet nélkül azon igyekezzünk tehát, hogy tisztogassuk szíveinket. Beszédünkön megvalósul akkor az Apostolfejedelem következő intelme: *Ha valaki beszél, mintegy Isten szavaival beszéljen.* (I. Pét. 4, 11.)

A Társulat iskolájában (Nagyontisztelendő Chaplain anyától.)

A Szeretet-leányának érintkezése világi egyénekkal.

Ha a Szeretet-leánya világiakkal érintkezik, olyan legyen, mint az arany és kristály monstrancia, amely megmutatja az Üdvözítőt és imádást, dicséretet, szeretetet kelt a lelkekben.

Lebrun anya.

I. Általában.

„Ha a Szeretet-leánya szívesen elbeszélget világi egyénekkal, az nem jó jel — mondja Szent Vince egyik konferenciájában. — Annyi bizonyos, hogy aki világiak közé keveredik, maga is világi lesz.”

Sohase dicsekedjünk azzal, hogy a világiak szeretnek bennünket; mert hiszen az csak megaláztatására szolgálhat az Istennek szentelt léleknek, ha ráillenek az Üdvözítő szavai: *Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami övé.* (Ján. 15, 19.)

Az bizonyos, hogy gyakran kényszerülünk tárgyalni világi egyénekkal még szegényeink érdekében is. De nagy elővigyázat-tal tegyük ezt, nehogy a világ szelleme elhervasszon bennünket, kivált ha gazdagokkal érintkezünk. Szent Ignác azt mondja: „Ilyenkor oly nagy körültekintéssel kell élnünk, mint azoknak, akik a vízbefulót akarják kimenteni. Nagyon kell vigyázniok, hogy — mialatt azt megmenteni akarják, — maguk el ne vesszenek.”

a) Férfiakkal

Férfiakkal mindenkor szerényen, röviden tárgyaljunk. Érintkezésünket az a szent komolyság, épületes tartózkodás és bölcs mérséklet jellemezze, amely tökéletesen szabályozza külső érzéseinket, eljárásunkat és cselekvésmódunkat s amellet hű képe szíveink és érzelmeink tisztaságának.

Mindamellett ne áruljunk el semmi erőtetettséget vagy zavart. „Egynémelyik fiatal nővér — mondja Buchepot nővérünk — még a szemét sem meri fölemelni. Ez nem a Szentszabály szelleme. Szerénységen azt értem, hogy nem szegezzük tekintetünket merően és kíváncsian az illetőre, hanem bizonyos derült közömbös-séggel nézünk rájuk, mely azt árulja el, hogy csak ügyeinkkel, nem pedig a velünk tárgyaló személyekkel foglalkozunk.”

Boldogemlékű Devos anyáról följegyezték, hogy a magas ten-

gerészeti parancsnoksággal éppoly egyszerűen beszélt, mint nővértársaival. Mindamellett sohasem tért el attól az alázatos tisztelettől, amellyel mindenkinek adózott. Így tett Madridban is, ahol a szegények érdekében a legmagasabb társadalmi körökkel és udvarhölgyekkel volt állandó érintkezésben. Mindeme nagyságok közepette Devos nővér sem nyelvezetén, sem modorán nem változtatott. Viselkedésében árnyéka sem mutatkozott a keresettségnek. Mindenkor és mindenkivel szemben egyforma volt.

Világiak előtt mindig ruhaujja rejtett kézzel jelenünk meg. Ilymódon könnyebben elkerüljük, hogy a férfiak kezét nyujtsanak nekünk, amint ez a világban szokásos. „Előfordulhat ugyan, — mondja Buchepot nővér, — hogy ujjaink hegyét oda kell nyujtanunk valakinek, de ez nagyon kivételes eset legyen.”

Igazodjunk e tekintetben Lance nővérhez (†1890.), aki Guatemala vizitátornője volt. Följegyezték róla, hogy sohasem fogott kezét a férfiakkal s egyszerűen azzal mentette ki magát, hogy „Szabályaink nem engedik ezt meg”. Senkit sem sértett meg ezzel; inkább épülésre szolgált. Nagy szerénysége mély benyomást keltett a világi egyéneken s a Társulat egyik kiváló jötevője többször hangoztatta, hogy sohasem közeledett Lance nővérhez a nélkül, hogy a Szentséges Szűzre ne gondolt volna.

b) A Szeretethölgyekkel

„Tartózkodók legyenek még a hölgyekkel szemben is, — mondja Buchepot nővér oktatásaiban. — Előfordulhat, hogy egyik-másik kézen fogja önöket; ezt nem tagadhatják meg tőlük, de azt már ne igen tűrjék, hogy megöleljék önöket. Egyes, nagyon ritka esetben éppen megölelhetjük egyiket-másikat, ha például több évi távollét után találkozunk velük.”

c) A gyermekekkel

Semmi pajtáskodás, még a fiatalleányokkal vagy gyermekekkel sem! „Ne öleljük meg őket — mondja igentiszt. Inchelin anya; — ne engedjük, hogy karon fogjanak, kivált az utcákon. Komolyan menjünk mellettük a ruhaujja rejtett kézzel, összeszedettséget eláruló tekintettel. Ne vegyük ki részünket ugrálásaikból, sportjaikból. Tudom, hogy vannak szerzetesnők, akik megteszik ezt, csak hogy magukhoz vonzzák a gyermekeket; de a Társulatban ez nem szokás.”

A gyermekekhez jók legyünk, de nem pajtáskodók. Ne en-

gedjük meg, hogy túlközel jöjjenek hozzánk; hogy kötényünket, ruhánkat, rózsafüzérünket érintsék. Úgy legyünk közöttük, mint az égő lámpa, mely csak akkor világíthat, ha magasan van. Ily módon őket is fölemeljük s tiszteletet és bizalmat éhresztünk bennük a nővérek iránt.

Valósággal ily égő lámpa volt a gyermekek előtt Andriveau Apollónia nővérünk. Életrajzában azt olvassuk, hogy rendkívül kedves volt ugyan velük szemben, de mindenkor tisztelettel bánt velük ama természetfölötti lelkületből kifolyólag, amely minden tettét, minden szavát átjárta. „Éppen ezért — jegyzi meg életírója — úgy szerették, mint anyjukat és úgy tisztelték, mint egy szentet.”

Boldogemlékü Stack nővérünket is († 1890.) nagyon szerették a gyermekek. Volt benne valami, amely ellenállhatatlanul vonzotta a szíveket; természetes méltósága és angyali tisztasága azonban oly védőfállal vette körül, mely kizárt vele szemben minden pajtáskodást. Gyermekei éppúgy tisztelték őt, mint szerették, de semmi szabadosságot sem engedtek meg maguknak vele szemben. Ha Márta nővér iránt kevesebb tiszteletet tanúsítottak, az olybá tűnt fel előttük, mint ha valami szent dolgot profanizáltak volna.

És van benne valami igazság: a nővér megszentelt egyén. Hogy Istennek van szentelve, annyit tesz, hogy Ő választotta, Ő szemelte ki s egyedül a saját szolgálatára, saját tetszésére és dicsőségére szánta őt. Így van ez a konsekrált edényekkel is. Senki sem meri azokat megérinteni, mert istentiszteletre szolgálnak. Egyedül a papnak van ehhez joga... És micsoda tisztelettel érinti ő is fölszentelt kezeivel!...

Éreznünk kell azonban, hogy ezt a méltóságot csakis szent-hivatásunknak és szentfogadalmainknak tulajdoníthatjuk... Oly tartózkodással legyünk tehát a világiakkal szemben, hogy senki se merje átlépni ezt a határt, amely mintegy kisugárzása az Üdvözítőnek, aki bennünk lakozik s akinek szenteltettünk.

Római határozatok.

A Piros-skapularé legújabb búcsúi.

A Sacra Poenitentiaria Apostolica 7719/35. szám alatt a következő búcsúkat engedélyezi azoknak, akik az Üdvözítő szenvedéséről nevezett Piros-skapulárét szabályszerűen fölvettek és viselik:

I. Teljes búcsú nyerhető a szokásos föltételek mellett

a) A szent skapularé fölvétele napján.

b) A következő ünnepeken: a Megváltó, valamint az Üdvözítő szent Vérének és Testének ünnepein; Szentkereszt fölmagasztalása napján; Fájdalmas pénteken; a Hétfájdalmú Szűzanya és Szent János evangélista ünnepén.

c) Minden pénteki napon, ha önállóan, vagy valamely jámbor könyvből az Üdvözítő szenvedéseinek elmélkedünk.

d) A halál óráján, akik meggyóntak és megáldoztak, vagy ha erre már képtelenek lévén, legalább tökéletes bánatot fölindítva az Üdvözítő szent nevét szóban, vagy legalább szívükben segítségül hívják és a halált, mint a bűneikért járó büntetést az Úr kezéből örömmel elfogadják.

II. Részleges (ötévi) búcsú nyerhető, valahányszor a tagok áhítatos és bűnbánó lélekkel egy kis ideig Krisztus szenvedéseinek elmélkednek.

Jegyzet. Az 1933. nov. 17-én Őszentségénél tett audiencián a Penitenciárius-bíborosnak megadott fölhatalmazások alapján, a fent közölt búcsújegyzéket Őszentsége a Piros-skapulárét viselő keresztény hívek javára jóváhagyja és elrendeli annak kizárólagosságát; megengedi kinyomatását és közzétételét és eltörli az ebben az ügyben megelőzőleg adott engedményeket. A jelen búcsújegyzék örökérvényű, az apostoli levelek breve alakjában történő kinyilvánítása nélkül. A búcsújegyzék érvényét nem hatálytalanítja a vele ellenkező bármely engedmény.

L. Card. Lauri.

Pacelli kardinális a szeretetegyesületek főprotektora.

XI. Pius Őszentségének levele.

Kedves Fiúink, üdvöt és apostoli áldásunkat!

Mivel a közbecsülésnek örvendő Szent Vince szeretetegyesület, amely az egész földkerekségen virágzik, a Szentszéknél patrónus nélkül áll, Mi, hogy ennek a társulatnak javáról és föllendüléséről gondoskodjunk, úgy véljük, Kedves Fiúink, hogy ezt a tisztséget a legnagyobb szívéllyességgel reád kell bízunk. Ezért önként, biztos tudással és érett megfontolással, jelen apostoli levelünkkel és tekintélyünkkel a fentemlített Szent Vince szeretetegyesület védőjévé és közbenjárójává az összes jogokkal, előjo-

gokkal, kiváltságokkal, búcsúkkal és terhekkel, amelyek ehhez a tiszt-séghez fűződnek, egész életed tartamára Téged választunk, teszünk és kinyilvánítunk.

A fenti szeretetegyesület minden vezetőjének és tagjának figyelmé-be ajánljuk, hogy Téged közbenjáróul elfogadjanak és Veled szemben a kellő tiszteletet tanúsítsák. Ezt a rendelkezésünket nem hatálytalanít-ják bármilyen más rendelkezések.

Kelt Rómában, Szent Péternél, a halász gyűréje alatt, 1935 nov. 22-én

Pacelli Jenő államtitkár helyett,
az apostoli levelekből közli

Dominicus Spada.

Hogy a Szentséges Atya Pacelli kardinális őfőméltóságát nevezte ki Szent Vince Szeretetegyesületeinek kardinális-fővédnökévé, arról a párisi általános elnöknőt a következő vatikáni sorokkal értesítették:

A Vatikánban, 1935 december 14-én.

Méltóságos Őrgrófné!

Van szerencsém megküldeni Őszentségének apostoli levelét, mely-lyel a Szentséges Atya a Szeretethölgyek egyesületének fővédnökévé államtitkárát, Pacelli Jenő kardinális őeminenciáját nevezte ki.

A Szentséges Atya örül, hogy ezzel is kimutathatja különös jóin-dulatát ama szép Mű iránt, amelynek nagyon is értékelni fontosságát az Egyház dicsőségének és a szegények érdekeinek előmozdításában. A Szentséges Atya meg van róla győződve, hogy ez az újabb kegy, mely az egész Társulatot megörvendezteti, újabb indítók is lesz arra, hogy buzgósága erősödjék és tevékenysége gyarapodjék. Őszentsége legjobb kívánalmainak és bátorításainak kíséretében az összes Szeretet-hölgyeknek — s különösen Önnek — apostoli áldását küldi.

Fölhasználva ezt a kínálkozó alkalmat, Méltóságodat Jézus Krisztus-ban tisztelettel üdvözlöm.

Ottaviani Alfréd.

Párisi fontos rendeletek.

Boldog Rogue Péter Renátusz.

Éppen március 3-án, a Boldog vértanúságának évfordulóján, ér-kezett Szent Lázárba Rómából egy sürgöny, amely új Boldogunk ün-nepét hivatalosan és véglegesen erre a dátumra tűzi ki. Mostantólfogva tehát Boldog Rogue ünnepét Szent Vince kettős Családjában március 3-án üljük meg éppúgy, mint a többi Vértanu-testvérünkét.

Havi-szentek

Hogy kedves nővéreink több ízben kifejezett kívánságának eleget tegyünk, a Társulat tanácsában elhatároztuk, hogy mostantólfogva a Havi-szentek ama kis litániájában, amelyet a kiosztás előtt imádkozunk, Családunk Szentjeinek neveit is megemlíjük; mindegyiket ama hónap-ban, amelyben ünnepét üljük és a Szentek ama hierarchikus csoport-jában, amelyhez tartoznak.

VÉRTANUK

Február: Boldog Clet (Klé) Ferenc
Március: Boldog Rogue (Rog) Péter Renátusz
Szeptember: Boldog Ghebra Mihály
Szeptember: Boldog François (Franszoá) Lajos József
Szeptember: Boldog Gruyer (Grüjé) János Henrik
November: Boldog Perboyre (Perboár) János Gábor

SZÜZEK ÉS ÖZVEGYEK

Március: De Marillac (Dömarijják) szent Lujza
Június: Boldog Fontaine (Fontén) Mária Magdolna
Június: Boldog Lanel Mária Franciska
Június: Boldog Fantou (Fantú) Teréz
Június: Boldog Gerard (Zsérár) Janka
November: Boldog Labouré (Labouré) Katalin.

Ima a békéért

Amaz események, amelyek a keresztyén világot állandóan felfor-gatással fenyegetik, arra készítették főtisztelendő elöljáróinkat, hogy — amiként Szent Vince és Szent Lujza is tették hasonló esetekben — imákat írjanak elő a békéért. Az Anyaházban ez év márc. 15-től júl. 19-ig mindennap az *Emlékezzél*-t imádkozzák e szándékra a kétórai olva-sás előtt. Felszólítják kedves nővéreinket, hogy minden házukban — bármely nemzethez tartozzék is, — ebben velünk egyesüljenek.

Bennlakó és árva gyermekeink nevelése

4. A gyermekek felvétele és elbocsátása.

Bizony, sokszor alig nevezhetnők *Árvaháznak* ama házain-ka-t, amelyek — ezen elnevezés mellett — mindenféle gyermeket fölvesznek, csak éppen árvát nem. Az is igaz azonban, hogy a szoros értelemben vett árvákon kívül sokféle más szerencsétlen gyermek is van, akik éppúgy rászorulnak részvevő szeretetünkre. A földolog, hogy a családok mostani szétzüllése mellett csakis

szegény gyermekeket vegyünk fel intézeteinkbe és kis internátusainkat ne alakítsuk át előkelő nevelőintézetekké.

Ha intézetünket nem bizonyos kategóriájú, például beteg vagy abnormális gyermekek részére alapították, igyekezzünk csak olyanokat fölvenni, akik alkalmazkodni tudnak a rendes vezetéshez és fizikai vagy erkölcsi fogyatékoságuk miatt nem lesznek akadályai a dolgok rendes menetének. Sajnos, nem egyszer kényszerülnek nővéreink eltérni elveiktől bizonyos jótevők kedvéért! Fölvesznek gyermekeket, akikkel azután meggyűlik a bajuk; de sajnos, már későn! Tekintsünk inkább a gyermekre, akit fölvétele ajánlanak, mint az ajánlónak személyére; s ha komoly okaink vannak arra, hogy a többiekre nézve veszélyesnek tartjuk, szilárdan maradjunk meg álláspontunk mellett. Egész intézetünk érdeke forog kockán, amelyet hamar megfertőzhet az új jövevény. Ha pedig csak a felvétel után győződhattünk meg a bajról, ne tartsuk meg a gyermeket s ne féljünk ezzel visszatesszeni egyik-másik befolyásos egyénnek. Komoly dolog ez s részünkről nagy éberséget kíván.

Ami a gyermekek felvételének korát illeti, az intézetek szerint változik. Ott, ahol külön csoportja és alkalmasan berendezett élete van az egész kicsinyeknek, mi sem áll útjában, hogy három, négy, vagy öt éves korban föl ne vegyük őket. A tapasztalás azonban nem egyszer igazolta már, hogy egy-két kisgyermeket nem tanácsos a nagyobbak közé fölvenni. Igazi játékszere lesz a többieknek s annyira elkényeztetik, hogy később, ha megnőtt, nem alkalmazkodik az intézet szabályzatához és sok elégedetlenségre ad okot éppen első nevelésének hiányos volta miatt.

Az árvaházból való elbocsátás kérdése sokkal bonyolultabb, semhogy általános szabályt vonhatnánk erre nézve. Míg egyes országokban egész nagykorúságukig ottartják az árvákat, addig másutt tizenhét éves korban vagy még előbb is elbocsátják a fiatalleányokat, amikor ugyanis bevégezték ipari tanulmányaikat.

Az esetek annyira különbözők, hogy inkább néhány általános elvet állítunk fel, mintsem meghatározott szabályokat. Így például bizonyára jobb, ha már tizenhárom-tizennégy éves korban elbocsátjuk azt a gyermeket, akinek viselkedésén javítani nem tudunk, hogy elkerüljük ama nagyobb bajokat, amelyeket okozhatnak s amelyek az egész környezetre árnyékot vethetnek. Egy másik gyermek igen nehezen tanul s a kézimunkához sincs

semmiféle tehetsége. Miért kényszerítsük tehát, arra, hogy iskoláinak befejeztével a munkaterembe lépjen? Sokkal tanácsosabb, ha egy ideig háztartási munkákban, a konyhán, mosókonyhán alkalmazzuk, azután pedig valami tisztességes családra bizzuk falun vagy a majorságban.

Vannak végül gyermekek, akik fejlődő életük bizonyos szakában szinte már tűrhetetlennek vélik az intézeti fegyelmet, amelyet mindig súlyosnak éreztek. Ezeknek a szegény kis madárkák-nak is — akik szinte szárnyaikkal verdesik a kalitka rácsát, — jól tesszük, ha megnyitjuk az ajtót, kivált ha erkölcsileg eléggé megbízható környezetbe bocsáthatjuk ki őket.

5. Intézeti szabályzat.

Intézeti szabályzatra mintát adnunk szinte lehetetlen. Mert annak az intézet körülményeihez kell alkalmazkodnia s igen változó lehet a vidék, a gyermekek s egyéb viszonyok szerint. Emelítettük már egyik előző számunkban, hogy háromféle szabályzatot kell felállítanunk gyermekeink kora szerint: a kicsinyek, közepek és a nagyok szabályzatát. Ezt leszögezve hangoztatjuk, hogy minden közösségben fegyelmet és jó rendet kell fenntartani. Amit a szabályzatban megállapítottunk, azt határozottan követelnünk és fenn kell tartanunk, máskülönben gyengül a tekintélytisztélet, amely szent legyen a gyermek szemében.

Ne feledjük azonban, hogy a szabályzatnak nem *elnyomás*, hanem *fenntartás* legyen a célja. Ne korlátozza tehát túlságosan a gyermekek szabadságát. Kivált a nagyok számára oly tágra engedjük, amennyire csak lehet. Sőt azt is megtehetjük, hogy időnkint, kivételesen is tágítunk rajta. Így például nem kívánjuk, hogy oly korán lefeküdjenek, kivált nyáron, a nagy melegben; nem kívánjuk a hallgatást az ebédelőben. Még sok más apró részletet is töröljük a szabályzatnak, amelyet a nagyobbak csak nyűgnek tekintenek és úgysem tartanak be.

Mindent egybefoglalva, igyekezzünk, hogy fiatalleányainkban azt az érzést keltsük, hogy ők igazán a ház gyermekei, mintha elhagyott családjukban lennének. Sőt arra törekedjünk, hogy életmódjuk lehetőleg megközelítse a korukbeli többi fiatalleány életét, akiket szívük mélyén annyiszor megírgyeltek.

Anyaházunkban

Emlék-terem berendezése.

A Szűzanya szentélyének közelében, azon az oldalon, ahol Szent Lujza ereklyéi pihennek, volt egy alacsony, füstös, nehéz, megbarnult pilléreken nyugvó terem; sok áldozatnak színhelye... Az Anyaház vasaló-terme volt ez. Úgy is nevezték: Szent Rókus-refektórium.

A Szent Lujza-mű 25 éves jubileumára e régi falak megifjodtak, a terem új kövezetet kapott s a Szent Rókus sajtószertű-kiállítás színhelye: *emlék-terem* lett.

1934 márciusán az Isten szolgájának egyházi megdicsőítése volt Rómában. 1935 márciusán szülővárosa, Páris ünnepelte megdicsőítését. 1936 márciusa egy és ugyanazon gondolatban egyesíti ennek, — még a Szeretet-leányainál is oly kevéssé ismert nagy múltnak — emlékeit és a tevékeny s mindenkor termékeny jelennek ezt a szép Művét, mely az ő nevét viseli, hiszen tagjai az ő kedves leánykái, a „Lujzikák“.

Mellőzzük ez alkalommal a jelent s odatérdelve Szent Lujzának fehér márványból készült gyönyörű mellszobra elé, szálljunk vissza léleekben három évszázad távlatába, amikor még sírjából az alázatnak és szeretetnek illata áradt a jelenlevőkre.

Fölemelkedvén, tekintsük meg elsőben is ama hat templom művészi képét, amelyben Szent Lujza annyit imádkozott életében: a Szent Gerváz, Szent Merry s a Szent Miklós templom, amelyben 1623-ban pütkösi látomása volt; Saint Nicolas du Chardonnet, amelyben első leányai gyülekeztek; a Szent Dénes, La Chapelle és az öreg Szent Lőrinc templomot.

* * *

Családi kincseink között kétségtelenül az első helyet foglalják el Szent Alapítóink sajátkezű írásai. Mély meghatottsággal állapítjuk meg most, a XX. században, hogy milyen gyermeki kegyelettel és áhítatos gonddal őrizték meg számunkra elődeink e megsárgult papírokat. Szinte csodaszámba megy, hogy e sok száz eredeti kézírata Szent Vincének, Szent Lujzának, első nővéreinknek, hogyan állották meg az évszázadok és a forradalmak viharait! De kinek köszönhetjük oly szép rendben történt osztályozásukat?... Hallgassuk csak, mit ír Baunard püspök,

Szent Anyánk gyönyörű életrajzának 1898-ban kiadott előszavában

„De Geoffre (Dözsoffr) nővér még elég fiatalon az Anyaház titkári irodájába került. A Társulat irattárának szemléleténél égő vágy támad elkében, hogy megismerje, mit rejtenek magukban a félig elfeledett, megsárgult papírkötegek. Szíve szüntelenül azt súgja, hogy azokban rejtőzik Alapító-anyjuk szelleme.

Amikor a következő, 1866-ik évben fájdalmas és gyógyíthatatlan betegeskedés vett rajta erőt s emiatt egyéb munkától fölmentették, elhatározta, hogy életének utolsó erőt ezen elsárgult kéziratok tanulmányozására fordítja. És tényleg, folytonos testi gyötrelmek között tizenhét évet töltött el az Isten szolgájának két századon át megőrzött írásbeli hagyatékainak kibetűzésével, osztályozásával, lemásolásával és egyeztetésével. Nem nyugodott mindaddig, amíg munkája a legtökéletesebben el nem készült.

Látni kellett volna, mily szenvedéllyel, mily átható éleselmével, mily konok türelemmel, lelkiismeretességgel és áhítattal végezte ezt az emberfölötti munkát! Nem kímélt semmi fáradságot. Nem nyugodott bele semmiféle kételybe vagy bizonytalanságba; segítségül hívta nővértársait és a Szentszéket. Odatérdelte a Szentséges Szűz oltára vagy annak sírja elé, akinek szavait hűségesen akarta új életre kelteni. Boldogan diadalmaskodott, ha végre fölfedezvén egy elmosódott vonalat, kibetűzte a kétes szó értelmét. Nagy *Gloria Patri*-val köszönte meg a sikert Jézus Szentséges Szívének, akire — mint mondani szokta — rábízta nyomorúságát.

Tizenhét évi, megszakítás nélkül való munkájának eredménye a következő: — 1. De Marillac Lujza 726 sajátkezűleg írt levelének gyűjteményét kiegészítette, összegyűjtötte s lehetőleg időrendbe szedve sorakoztatta. — 2. Szépen megírt másolatokat készített róluk értékes jegyzékkel és négy tartalomjegyzékkel. — 3. A leveleken kívül összegyűjtötte és egymáshoz illesztette a szent Alapítónő különböző följegyzéseit, mint gondolatait, figyelmeztetéseit, a szabályzatokat, stb. — 4. Összegyűjtött és lemásolt vagy lemásoltatott mindennemű okiratot, szerződést és egyéb papírokat, amelyek a szent Alapítónő családi vagy társulati életére és műveire vonatkoztak. — 5. Hasonlóképen összegyűjtötte, rendezte és lemásolta Szent Vince levelezését az Isten szolgájával.

Egész joggal jelenthette ki tehát az 1887 szept. 27-én megtartott első, vizsgáló ülésen: „A vallomás előtt eskü erejével bizonyíthatom, hogy az iratok értelmének kiderítése körül semmi gondosság és elővigyázat el nem maradt, és hogy a másolat az eredetivel megegyezik. Az egyes darabokat számtalanszor átnéztem s összehasonlítottam, mert nagyon szívesen fekszik, hogy a tartalom igazságát határozottan bizonyíthatóan, ha már nem élek és azt nem ismételhetem meg.“

Kettős reménység tartotta fenn hősiessé batorságát. Az egyik az, hogy ily módon Társulata Alapítónőjének szenttéavatását előkészítheti. Tényleg, senki sem tett többet e dicsőséges per megindításáért, amelynek kezdetén az egyházi törvényszék tizenhét ülésén csodálatos tanuvallomásaival ő volt az egyedüli előadó. Második reménysége e hőslélekű nővérnek az volt, hogy dicső Anyjának életét méltó keretekben állítják majd össze. Azért e célból élete utolsó szakában az első életrajzírónak Gobillonnak művét egész sor megjegyzéssel, megfontolásokkal, a források megjelölésével és a tények és dátumok kiigazításával látta el. Az életrajz összeállítására azonban nem volt már ereje.

Ez értékes kéziratok mindezeideig az úgynevezett „Tanács-teremben” elrejtett kincsek gyanánt őriztettek. Most azonban az *Emlék-terembe* helyeztették át; üvegszekrényekben, állványokra föl-támasztva, egészen jól olvashatók ezek a drága, eredeti kéziratok.

1. Gyűjtemény

Ez *Depaul Szent Vince* sajátkezűleg írt leveleit tartalmazza. Kétszázhusz levelet Szent Lujzához intéz; harmincötöt első nővéreinkhez. Ezeket francia és német nyomtatásban is megtaláljuk. Meghatottan látjuk és tiszteljük szent Alapítónk határozott vonásait. Minden levél elején szinte változatlanul olvasható: „Urunk kegyelme legyen mindenkor velem!” Végül a levelet összefogó pecsétet, mely azóta is a Missiótársulat hivatalos pecsétje lett. Boríték híján a levél hátán olvasható a cím is.

2 Gyűjtemény

Ez a második gyűjtemény *Szent Lujza* sajátkezűleg írt leveleit tartalmazza. Legnagyobb részüket — száznyolcvankettőt — Szent Vincéhez intézi; tizenhetet Portail úrhoz; tizenhatot különböző egyénekhez. Ott keressük mindegyiken Szent Anyánk szép névalírását; mindamelllett, különösen a vége felé, már csak nevének kezdőbetűit írja oda és sokhelyütt ott látjuk a margón Szent Vince rövid válaszait. Szerény pecsétül eleinte az *IHS* monogrammnak tövissel körülfont alakja látható a pecsétviaszon. 1644 felé már a lángokkal körülvelt Szívet látjuk, mely azóta is a Szeretet-leányai Társulatának pecsétje maradt. E gyűjteményben találjuk meg a Chartres-ba és Angers-ba történt utazások beszámolóit, a talált gyermekek érdekében írt könyörgő leveleket s az ég sugallta ama könyörgéseket, melyekkel Szent Lujza a Szeretet-leányainak Társulatát mindenkorra a missióspapok általános főnökének vezetésére kívánta bízni.

3. Gyűjtemény

Ez *Szent Lujzának* háromszáztizenöt, a Szeretet első leányaihoz intézett leveleit tartalmazza. Amikor boldoggáavatási perét megkezdették, e levelek legnagyobb részét kinyomatták francia nyelven. Legmeghatóbb bizonyítékai ezek a levelek az Anya és Alapítónő szeretetteljes gondoskodásának ama kis rajocskák iránt, amelyeket a nővércsaládból mindenfelé kibocsátott, hogy enyhítsék a nyomort és terjesszék a szeretet országát.

4. Gyűjtemény

Eme gyűjtemény előtt hosszabban időzzünk, mert legértékesebb kincseinket tartalmazza. *Szent Anyánk sajátkezű följegyzései* ezek áhitatos témákról, elmélkedéseiről, lelki gyakorlatos gondolatairól, stb.

Eme gyűjtemény második része sajátkezű jegyzeteket tartalmaz a Szeretet-leányai Társulatának műveiről. Szent Lujza írással írt különböző szabályzatok ezek a talált gyermekeknél, a kórházakban, iskolákban működő, a falvakat látogató s a különböző tisztségekbe beosztott nővérek számára. Itt látható az a kis katekizmus is, amelyet Szent Lujza maga szerkesztett a szegények oktatására.

Harmadik része Szent Lujza *végrendeletét*, a beöltöztetések alkalmával mondott *különböző oktatásait* és a Szeretet-leányai Társulata tisztli-nővéreinek Tanácsára vonatkozó megjegyzéseket tartalmazza.

Negyedik része végül *Szent Vince konferenciáit* tartalmazza, amelyek legnagyobb részét Szent Lujza maga jegyezte fel; a Szabályok magyarázata, Szent Genovéváról, a jó falusi leányok mintaképéről, a talált gyermekekről, stb. Húsz konferenciát egészen sajátkezűleg írt le; a többi egy külön füzetben az ő felügyelete alatt írták le Hellot, Loret Julianna, Chétif Margit nővérek, stb.

5. Gyűjtemény

Ez a gyűjtemény egészen az angers-i kórház alapítására vonatkozó sajátkezű iratokat tartalmazza, többek között Szent Anyánk 99 sajátkezűleg írt levelét a vaux-i abbéhoz.

6. 7. Gyűjtemény

Ez a két gyűjtemény Szent Lujzához intézett sajátkezű leveleket tartalmaz. Ezek között látjuk Szalézi szent Ferencnek, Chantal szent Franciskának, de Marillac kancellárnak, Camus, belley-i püspöknek sajátkezű leveleit. Ott vannak de Gondi grófné, Liancourt hercegné, Lamoignonné, stb. sajátkezű levelei is.

(Folytatjuk.)

Kedves tiszt. Muschong Mária nővérünk leveléből.

Rio-de-Janeiro, 1936 febr 17.

Nálunk most is minden a régi, rendes mederben folyik, amint öt év előtt leírtam: ingyen-rendelés, szegények látogatása, kiosztások, stb. Kedves Paul nővérünk, a Szent Vince-intézet nagylelkű alapítónője, már nagyon öreg és fáradt; de ha szegényei közt van, új erőt érez magában és a jóra lelkesíti őket.

A jó magot elhintjük ugyan, de vajjon mit aratunk a lelkekben? ... A novemberi kiosztások alkalmával szegényeink összekulcsolt kezekkel, szent áhítattal hallgatták kedves Paul nővér dicsbeszédét boldog Katalinról. Közülök erre sokan megsiratták ezt a jó nővért, mert oly korán halt meg, pedig nagy részvételt volt irántuk. Állították, hogy jól ismerték; lábai nagyon megdagadtak a sok járástól.

Csodásérmű Nagyasszonyunk éppen e nov. 27-én valóban csodálatosan örökös föltünk. Ugyanis, ezen éjjelre kommunista körjátékot terveztek; de szerencsére, kitudódott. Most csend van.

Karácsonyi kiosztásunk a szokottnál egyszerűbb volt. Kaptak szegényeink egyenkint: másfél kg cukrot és rizst, két kg babot, egy kg kávé, fél kg gyümölcs-sajtot, 4 m ruháralót, condensált tejet vagy nestlélisztet. Megelégedetten távoztak.

Karácsony ünnepén kápolnánk szépen megtelt az éjféle és nyolcórás misén. Kb. 200 hívő fér el. Dec. 29-én 42 elsőáldozót vezettünk a kis Jézus elé. Ezt megelőzte az egynapos lelkimagány. Egy Gilhermina nevű 22 éves leány ekkortájt részesült a keresztség, bérmálás, Oltáriszentség és penitenciatartás szentségében.

A nagy hőségben vízhiányban szenvedünk. Ez a szegényekre nézve — főleg a hegyekben lakóknak — nagyon nehéz, fáradságos munkájába kerül.

Szegény-gazdag „Carnevala” készül. Csak könyörülne meg rajtunk a jó Isten! Rettenetes ez! A nő valójában utálatos! Igazán ráillik az elnevezés: „farsangi bolond”. Hánynak életébe kerül ez az átkos mulatság! A templomokban és kápolnáinkban szentségimádást tartunk ugyan, de alig lesz néhány imádó.

Nagyon bízom a jó Istenben és tudom, fohászaimat nem veti meg. Rövid időn belül ismét találkozunk a szép mennyországban. Addig is kettőzött buzgósággal imádkozom magyar testvéreimért és még egyszer köszönöm nagy szeretetüket.

Hitbuzgalmi lap. Megjelenik havonta, júl. - aug. kivételével. A kiadásért felel: Proiszl Angela tart. főn. Felelős szerkesztő: Áronffy Ferenc tart. ig. Nyomatott az „Irgalmasnővérek Házinyomdájában” Budapest. Felelős vezető: Laiszky Jenő.

Örködés és felügyelet.

Nagyontisztelendő Chaplain anyától.

Aki gyermeket nevel,
felelős egy lélekért.

Ama kötelességek között, melyek a gyermekekkel foglalkozó nővéreket terhelik, nincs is talán fontosabb, mint a felügyelet.

Mit tesz felügyelni?

Felügyelni annyit tesz, mint ügyelni arra, hogy... hogy a virág örök gyümölcsöt hozzon. Felügyelni annyit tesz, mint inkább megelőzni a hibákat, mintsem fölfedezni és megbüntetni.

A gyermekek fölött való felügyelet kitartó, folytonos, de mindenekelőtt anyai legyen. Tudják a gyermekek, hogy tekintetünk követi őket; mégis sohase áruljunk el olyasmit, mintha ártatlanságukban és jóakarataikban kételkednénk.

Örömteljes hangulat uralkodjék a gyermekek körül. Boldogsággal töltsse el lelküket a tudat, hogy a nővér szereti őket, de szent szeretettel, amint az az Istennek szentelt szűzhöz illő.

A felügyelet célja, hogy a gyermekeket a rossztól megóvja. De hogy ezt elérhessük, *sohase hagyjuk őket egyedül, sohasem foglalkozás nélkül.*

Tehát *sohase hagyjuk őket egyedül.*

Ha a nővér magától, az engedelmesség kimondott parancsa nélkül otthagyja a gyermekeket s ezek egyedül maradnak, az örök foglalja el a nővér helyét.